

vetrovi to koristi pospešujejo; al ker je na morju veliko velikokrat brez vsega vetra, bi se vendar nekakšna gnjilina v globočino morja, kjer se vsi iztoki zemlje zberajo, vriniti utegnila. Zato je Stvarnik odtok in pritok napravil, da bi se v morju škodljive vlažnosti ne nabirale. Rasteče in pojemajoče gibanje morja razkropi gnjile puhe. Da pa morje čisto ostane, meša odtok in pritok sol, ki bi se brez tega pomočka na dno vsedla.

To premišljevanje, prijatelj moj, te lahko neke okoljsine opomni, ki je ti naravni prikazni močno podobna. Tudi tvoje življenje je pravi pritok in odtok — rast in pojevanje. Vse je neobstoje in spremenljivo. Nobena reč, nobeno veselje, nobeno upanje nima obstojnosti. V potoku neobstoje plavaš — pa glej in varuj se, da te v brezen ne potegne, temuč da na suho, na cvetlic poln breg prideš. Hvala Bogu pa, da tudi tvoje terpljenje in tvoje žalosti vedno ne terpe! Nar večja in nar obstojniša bolečina je ravno tako nemogoča, kakor nar večje in nar obstojniše veselje. Al tudi to spremenjanje je brez dvoma koristno. Ko bi v svojem življenju neprenehoma veselje vžival, bi lahko ošaben in prevzet bil, kakor bi serce pri vednih nadlogah lahko obupalo in oterpelo. Hvali in časti tedaj tudi za to napravo svojega nebeškega Očeta!

O Noriku in Noreji.

Spisal Davorin Terstenjak.

Tretji članek.

(Dalje.)

Tudi vračnica je egipčanska Isis ¹⁾, in bolnim je v sanjah kazala vračila, ktera naj rabijo za ozdravljanje bolnih. To vlastovitost je tudi imela Bhavany-Baba ²⁾ in imenitne so bile panonske babe (matres panonicae) o ozdravljanju bolnih in o bajanju. Kakor boginja celjenja, vračenja, je imela ime Kalja, ker po besednem prestavku pomeni cela, toliko kot zdrava ³⁾, in zdaj si razjasnimo celske napise na rimsko-slovenskih spomenikih:

CELEAE AVG. P. AELIVS. COS. PRO
SE ET SVIS. V. S. L. M.

in na drugem kamnu:

I. O. M. EPONE ET CELEIAE SANCTAI

in spet na tretjem spomeniku, kjer ime Celeja že ima latinski prestavek. Napis se tako glasi:

I. O. M. ET. SALVTI. CELEIAN. AVG.

P. AELIVS VERINVS VE COS PRO SE ET SVIS ⁴⁾.

Po tem priimenu boginje Žive — boginje celjenja ali vračenja — je dobilo mesto Cele svoje ime, in zdaj si lahko razložimo, kaj imena VRADSARIVS ⁵⁾, CELAT ⁶⁾ in polatinčena SALVLA ⁷⁾ pomenijo, in kako so mesta Vračar, Cele, Celovec, Celina do svojih imen prišle.

Razun Višnutovega častja je v Celi tudi posebno bilo navadno častje Živatovo in še zdaj v zid pri tako zvanih starinskih vratih je vzdana možka glava z bikovimi rogmi, ker pod to podobo je bil Živa obrazovan.

Tako se tudi razjasni, zakaj mesto Celovec ima sana (Schlangendrache, Lindwurm) v svojem gerbu, ker tudi ta stvar peklenska je bila pod oblastjo Živatovo.

Božanstva na rimskih spomenikih pod imenih Isis salutaris znajo ravno tako dobro biti indoslavenska Živa, kakor egipčanska Isis.

Egipčanska Isis pa je tudi poročna pomočnica ⁸⁾ bila, in tudi v tem se enači z indoslavensko Bhavany-Babo, in zato še današnji dan slovensko poznamljenje babica za porodno pomočnico. Kakor „Isis

infera“ ima vse hude strani peklenških božanstev, posebno vzrokuje slepoto ¹⁾. Ta nesreča se je tudi Živi pripisovala, kar že njeno ime Virubakša „terribiles oculos habens“ paterjuje. Druga črna stran Iside je, da je tudi Nemesis in njena delavnost mest (maščevanje, die Rache.) Ko takšna nosi kačo Thermutis na glavi, ktero nad hudodelnike pošilja ²⁾. Tudi o tem je Isidi indoslavenska Živa podobna. Kakor Kali „nigra et vindex“ ³⁾ ima lase s kačami opletene, in tudi v tem ji je severno-slavenska Ježi — Baba — Kiki Mora enaka. Ali veli se tudi, kar že njeno ime pomeni, kraljica ⁴⁾ Vladajoča, in tako vlada državo in vero, kroti strah boja, podpira pravico in čuje nad veličanstvom kraljev ⁵⁾. To je tudi indiška Živa s priimenom Isi — Isani — Ishi, Ishani ⁶⁾ od glagola ish, imperare, regere, vladati, ladati, išha, dominus, vladavec. To Živo Isani nahajamo spet pod imenom Lada kot boginjo ljubezni ⁷⁾, kar je tudi Živa — Bhavany Ishani bila, ker so se zaljubljeni k nji obračali in za srečo prosili ⁸⁾. Zdaj se reši vsa zastavica: kako Lada se v slavenskem mytu tudi kot lučna Boginja ⁹⁾ predstavlja, ker je tudi indiška Živa lučno božanstvo (luna), in kako sopet je boginja ljubezni, ker je tudi Bhavany braniteljica in pokroviteljica ljubečih. (Dalje sledi.)

Jugoslovansko slovstvo.

Še nekaj o slovstveni zapuščini Stanko Vraz-a.

V svojem sestavku o slovstveni zapuščini Vrazovi v „Novicah“ nisem omenil nekterih prozaičnih del našega nepozabljivega spisovatelja, ktera se nahajajo med rokopisi rajnega. In akoravno sem že takrat, priobčevaje tisti svoj popis Vrazove zapuščine v „Novicah“, očitno izrekel, da ta moj popis ni popoln, ker sem v njem le tisto popisal, kar mi je po jednokratnem kratkem pregledanju Vrazove zapuščine po naslovu ali zapopadku v pameti ostalo — vendar spoznavam za svojo dolžnost tudi o teh še neomenjenih spisih ob kratkem kaj pregovoriti: da se tako popis Vrazove zapuščine po mogočnosti dopolne. To dolžnost svojo pa s tem rajši spolnujem, ker vém da so moje verstice o ti za jugoslovansko slovstvo prevažni zadevi vsakemu rodoljubu dobro došle.

Od Stanka Vraza imamo le malo prozaičnih spisov že tiskanih. Razun nekterih v „Kolu“ in v drugih časopisih in Novinah nahajamo tudi jednega (potopisnega) v „Iskri“ od leta 1844, v katerem se lepo opisuje zemlja in življenje belih Kranjcev.

Netiskani še dozdej prozaični članci Vrazovi so kritično-presojevajoči. Rajni pesnik se je sam jedenkrat nekoliko mescov pred smertjo k pisatelju teh verstic — kateri se tudi smé med one prisrečne vstevati, kateri so Vraza osobno poznali — izrazil, da misli te kritične sestavke o pojedinih plodovih nove in stare naše literature v posebni knjižici izdati. (Naslov ti knjižici od Vraza samega namenjeni sem, žalibog, pozabil). Ne morem celega zapopadka te knjižice razložiti, ker ga vsega na tanko ne vém. Le to za celo znam, da je Vraz v tem delcu izpolnil ono obečanje svoje že pred leti o nekterih slavnejših plodovih slovstva našega v „Kolu“ položeno.

¹⁾ Juven. Sat. XIII. 92. Ovid. Pont. I. 51. — ²⁾ Pausan. II. 424. Preller Demet. str. 149. 157. — ³⁾ Paullin Syst. 99. — ⁴⁾ Bohlen das alte Indien II. 458. — ⁵⁾ Diodor I. 14. Apul Met. XI. str. 241. Plutarch Isis cap. 27. — ⁶⁾ Rig-Veda LXIV. 5. Sonnerat Reise nach Ostindien I. 157. — ⁷⁾ O Ladi beri izverstne članke v dr. Hanuševi Wissensch. d. slaw. Myth. str. 27, 38, 139, 169, 170, 193 itd. — ⁸⁾ Dr. Vollmer Myth. Lex. sub voce Bhavany. — ⁹⁾ Hanuš str. 225, 239, 295, 345, 366.

¹⁾ Pausan I. 86. 122. Diodor I. 25. — ²⁾ Dr. Vollmer sub voce: Bhavany. — ³⁾ Bopp Gloss. Sanskrit. sub voce Kalja. — ⁴⁾ Muhar Gesch. d. Stei. I. 352. 354. — ⁵⁾ Apian XXXIX. — ⁶⁾ Muhar 380. — ⁷⁾ Muhar I. 334. — ⁸⁾ Hesych vox ἐπιλοσάμενη.

Kritično to delo — katero sem še za življenja Vrazovega pregledati priložnost imel — deli se v dve poglavne strani: I. Staro slovstvo (dubrovačko) i II. Novo slovstvo (jugoslavenko). Podlaga, to je, temelj temu delu so 1. nekatere slavnejše dela slovstva dubrovniškega, kakor „Suze sina razmetnoga“ od Ivana Gundulića, po tem pesme Djordjića, „Jegjupka“ od Čubranovića, pesme Hektorovića in pesme („canticum canticorum“) Lucića, in v obče težnja pjesništva starih Dubrovčanov.

V drugem delu se pretresujejo jugoslavenske narodne pesme v obče, s posebnim obzirom pa na „srbske“ (poleg izdanja Vukovega), po tem dela rajnega vladika črnogorskega, Petrovića Njegoša II., so pa te: 1) Gorski vienac, 2) „Luča mikrokozma“ in 3) „Lažni car Šćepan Mali“. Po tem „Prvenci“ od Preradovića, in naposled „Poezije“ vašega neumerlega dokt. Prešerna. Da Vraz v ti knjizi ni celò nič družega pretresel kakor samo Prešernove poezije, gotovo nikdo ne bi mogel delu temu odreči cene, ktera mu s polnim pravom gré, ako vzamemo v obzir od jedne strani redko klasičnost Prešernovo, in od druge estetično izobraženi kritični duh Vrazov. Koliko pa ceno ima v obziru na toliko prevažnih predmetov slovstvenih, podverženih presoji tako izurjenega kritičkega peresa! Vrazove misli o poeziji v obče so zrele in uzvišene. Kdo da se še ne spomni prekrasnih njegovih sestavkov v nekterih zvezkih od njega vredovanega „Kola“, v kterih je svoje misli o tem razložno razodel.

(Pregledavaje lanskega leta zapaščino Vrazovo pogrešal sem ta rokopis, vendar ne dvoumim, da se v nji zares nahaja).

Pa koliko bi se še lepega in vrednega za tiskanje iz njegovih listov pisanih pojedinim prijateljem in prijateljicam izvaditi ne moglo! V njegovih listovih se ne najdejo le, kakor dobro znamo, raztresene zernica iz povestnice, iz jezikoznanstva in literature, temuč tudi čertice narodopisne in potopisne, popisi običajev itd. — toraj niso samo zato važni, ker nam za novo obogatujejo zapaščino našega pesnika in ker nam prikazujejo prosto naravnost stila njegovega v prozi — temoč so tudi velike neprecenljivosti, ker v njih najdemo mnogo odkritoserčno izjavljanje gledé življenja in osode njegove in so tako ti listovi krasen prinesek k obširnemu životopisu našega književnika. — Po našem mnenju ne bi se dakle smeli pri izdavanju Vrazove zapaščine nikakor pozabiti listovi od rajnega pisani, v kterih se našim očem odpira nov zaklad literarni! *)

Novičar iz austrijskih krajev.

Iz Ljubljane. Gospod deželni poglavar grof Chorinsky, ki je že mnogokrat z dobrim vspehom poterkal na vrata dobrotnikov za polajšavo nadlog in rev, ki tarejo deželo že ene leta, se je vnovič obernal na dobrotljive serca Krajncov sploh in Ljubljančanov sosebno, in jih v razglasu od 14. t. m. naprosil: naj to, kar je bilo veseliam za praznovanje cesarjeve poroke namenjenega, se po očitnih željah Njih veličanstva položi v spomin tega slovesnega dneva na oltar kristjanske ljubezni in milosti v dar revežem. Vse kar koli in kolikor koli kdo nameni za milošnjo to, naj je v dnarju ali blagu, zlasti v žitu, naj se izroči predsedništvu c. k. deželnega poglavarstva naravnost ali pa

*) Tudi potopisno-narodnopisni članek „Put u gornje strane“ v „Iskri“ je le izvadek iz lista, kterega je Vraz neki svoji prijateljici bil pisal.

Pis.

vredništvu ljubljanskega časnika. Prejete darila se bojo razdelile naj potrebnim po mestih in kmetih, ako kdo določno ne pové: komu naj se dajo.

Novičar iz mnogih krajev.

Po naj višjem sklepu od 6. t. m. se tudi c. k. policijska straža prištevava c. k. armadi. — Po novi osnovi na Ogerskem vpeljane c. k. gosposke bojo svoje opravila berž začele, uredi županijskih sodij že 29. dan t. m. — Kupčijska zbornica v Slavonii je nasvetovala deželnemu poglavarstvu: naj bi se imenitniše postave, ki posebno zadevajo tudi ljudstvo, ob nedeljah in praznicah razglasovale s prižnic, ker sicer ondašnje ljudstvo le malo zvé od postav. — Strašno prigodbo, ki je nima para že morebiti sto in sto let, naznanja Lvovski časnik iz soseske Veglovke v Galiciji: 17 let stara Barbara Levčakova je 26. sušca grozovito umorila svojo starejo sestro, je mervto kuhati in péči dala in jo potem s svojima mlajšima bratoma snedla; dopernesla je to hudodolstvo iz zgolj sovražtva do sestre svoje, 14 dni po smerti matere svoje, ki je konjederka bila in sebe in svoje otroke redila z mesom cerknjene merhe, čeravno scer ni ubožna bila. — Novice poslednjih dni še niso iz Turškega prinesle nobene posebno imenitne prigodbe. 3. aprila je bila scer na planjavi trajanskega kanala ob Rasovi, Černavodi in Kostenč precej huda bitva, pri kateri so Turki tudi nekega generala (odpadnika Poljca) zgubili, pa podnoč so se Rusi in Turki spet vernili na svoje mesta. Govorilo se je tudi spet od hude vojske pri Kalafatu, ali za gotovo se še nič ne vé. Gotovo pa je, da je šel en oddelk turške armade proti Pojani razgledovat rusovski stan; ko pa so slišali, da je spet 15.000 Rusov šlo čez Donavo in da deeni strani njih armade nevarnost žuga, so jo pobrali spet nazaj. — Ko je car Nikolaj zvedel, da je rusovska armada na 3 mestih srečno čez Donavo šla, je lastnoročno pisal zahvalno pismo vojskovodju Gorčakovu in v dokaz svoje serčne zadovoljnosti za slavno to delo, ki je predznamnje še slavnih početij, mu je poslal podobno svojo, krasno okinčano z demanti. — Nov ukaz zupoveduje zavolj nevarnosti, ki jo vojska preti carstvu, premén 4. rezervinih bataljonov v djanske in napravo dveh rezervinih baterij za vsako kardelo. — Do 3. t. m. je prišlo blizo 8000 Francozov, čez 3000 pa Angležev v Galipoli; vožnja po morji jih je pa tako zdelala, da bojo mogli več dni ondi počivati. Tudi angleški vojvoda Cambridge, lord Raglan in princ Napoleon so že odrinili proti Turčiji. — Na višini Odese so se že prikazale vojne barke angleško-francozke. Rusovska vlada bo na svoj račun prevzela vse ondašnje žito in lastnikom dala nakaze za pozneje plačilo. — Admiral Napier je zapustil Kjögeško luko z namenom zapreti vse rusovske luke v botniškem in finiškem morskem zatoku. — Vsi podložni gerskega kraljestva, kterih je na Turškem blizo 130.000, morajo o 14 dnéh zapustiti Turčijo ali pa se poturčiti dati. — Pri nas je znana govorica, da Turk ni poleti za nič, če ni dvakrat v vodi; in res že slišimo, da se že pogostoma koplejo v Donavi.

Stan kursa na Dunaji 15. aprila 1854.

Obligacije državnega dolga	5 %	85 ⁷ / ₈	fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	80 fl.
	4 ¹ / ₂ %	76 ¹ / ₄	„	Windišgrac. „ „ 20 „	28 ¹ / ₄ „
	4 %	69 ¹ / ₄	„	Waldštejn. „ „ 20 „	29 ³ / ₈ „
	3 %	55	„	Keglevičeve „ „ 10 „	10 ¹ / ₂ „
Oblig. 5 % od leta 1851 B 108	2 ¹ / ₂ %	45	„	Cesarski cekini.	6 fl. 12
			„	Napoleonдор (20 frankov)	10 fl. 34
Oblig. zemljiš. odkupa 5 % 84			„	Suverendor	18 fl. 10
Zajemi od leta 1834 . . 217			„	Nadavk (agio) srebra:	
„ „ 1839 . . 120			„	na 100 fl.	33 ¹ / ₂ fl.

Živa se torej ni samo smatral kot praogenj (pervotni ogenj), temoč tudi kot pravoda (pervotna voda), zato tudi Živa ima ravno tako priime Narayana kakor Brahma in Višnu (glej: Indian Antiquities I. preface LXXXVII in LXXXVIII., dalje: Anc. History of Hindost. I. 60.) Tako se razjasnuje, zakaj jednake izraze za ogenj in vodo nahajamo.

Tudi egipčanska Isis je po Heraklitu in drugih Stoikih (glej: Creuzer Symbol. II. 168), ocean, pravoda, iz ktere se je solnce rodilo, in iz ktere se zvezde redijo. Pa kakor je Isis porodnica solnca, tako tudi Bhavany bogov (Brama-ta, Višnuta in Živata) mati, katerih drugi ni samo predstavnik vode, temoč tudi solnca, in se veli Chris, Kršna, Krishna, sol in ecclipsi (glej: Creuzer I. 623.) in poslednji se naravnost solnce imenuje (Paulin. Syst. p. 99.) Zato kranjski Gorenci, kadar kres kurijo, kateri je spomin starega solnčnega častja, si leseno kolo napravijo, ktero na klin nataknejo in pod kresom okoli ženejo klicaje: „Let' Šiva *) let'!“ pozneje pa to kolo v ogenj veržejo. Prav za prav so tedaj primerili Živo Norejo egipčanski v rimsko bogočastje prijeti Izidi.

(Dalje sledi.)

Ozir po svetu.

Še nekaj od Dobruče.

Kar so Rusi vzeli Dobručo, se svét radovedno ozira na ta severno-izhodni del Bulgarije med Donavo in črnem morjem, kjer se bojo gotovo še godile imenitne reči. Hočemo tedaj še kaj povedati od Dobruče.

Dobruča, 200 štirjaških milj velika, šteje sedaj komaj 20.000 stanovnikov. V letu 1812 in 1828 je v rusovsko-turških vojskah toliko terpela, da sedaj ni drugač kot velika pušava; kamor okó seže, se ne vidi ne dervesa ne germa. Komaj tretjina vasi, ki so na zemljovidih zapisane, še stoji. Že Rimci so nekdanj vedili, da je zemlja sila nerodovitna, zato so Mezio zgradili z zidano ograjo (Trajanovim nasipom), ki se razprostira od Rasove do Kostenč. Ta zgraja, ki je na nekterih mestih dvojna, na nekterih celò trojna, se je še povsod 8 do 10 čevljev visoka ohranila; od zunaj je graben izkopan, od znotraj pa ležé veliki obdelani kamni, iz katerih je obstalo nekdanj močno zidovje; na zahodni strani te Trajanove zgrade so jezera in močvirji Černevide. Pomina vredno je, da je mesto Tomi, kjer je Ovid v pregnanstvu svoje „žalostnice“ (l. tristium) pisal, v Dobruči ležalo, ne deleč od Tulče.

Neki prusk oficir, ki je mesca listopada 1837 po Dobruči popotoval, jo popisuje takole:

„Ko je človek človeka pregnal iz te okrajne, je zapadla živalim. Nikdar nikjer še nisem videl toliko in tacih orlov kakor tukaj; tako prederzni so bili, da smo jih z bičem lahko dosegli, in le neradi so za malo časa odleteli proč. Brez števila jerebíc se je tako rekoč pod nogami naših konj vzdigovalo iz suhe trave, kjer je kmalo jastrob na nje prežal. Cele čede dropelj so se vzdigovale od tal, ko smo jim bliže prišli, in dolge rajde žerjavov in divjih gosk so plavale nad nami v zraku. V mlakah poleg Donave tičé bivoli do nosa v vodi, in po polju se klatijo psi volkom enaki. Ko smo jezdili memo

nekega donavskega otoka, na katerem so se pasle kobile, so jele na glas razgatati, in nekatere žbeta so planile v vodo, da bi k nam priplavale. Race v bičju so se prestrašile in čuda veliko divjih labudov se je vozilo v velicah krogih po vodi.

Niže doli na Donavi pa je dežela že prijetniša.

Jugoslovansko slovstvo.

Še nekaj o slovstveni zapuščini Stanko Vraz-a.

(Konec.)

S to dostavo menim, da sem dopolnil popis svoj Vrazove zapuščine, o kateri je tudi častiti gosp. Josip Praus, katerega ime sedaj na čelu od novega leta sem tako izverstnega „Nevena“ čitamo, nekdanj v svoji „Südslawische Ztg.“ po smrti Vrazovi pravično razsodil: „da Vrazova zapuščina je zares bogata in znamenita“. Ker vémo, da je g. Praus te besede le iz vlastnega prepričanja moral izreči, so nam toliko milejše. Pa tudi g. Bogović je v 3. listu „Nevena“ od l. 1852 (I. teč.) na 1. str. jasno rekel, da je Vrazova zapuščina „dosta znamenita“. Kako je le to, da ti domorodci sedaj molčé in da ne poterdijo ne mojih, ampak svojih besed? Resnica od lani mora biti tudi resnica letos!

Serčno nas je veselilo slišati, da preslavni gosp. Terstenjak piše življenjepis svojega premilega prijatla Vraza, ker se smemo nadjati, da v tem delu bo dosti do zdaj zakritih in neznanih črtic iz življenja plemenitega pokojnika na dan došlo, da se tako slava Vrazova razširja po širokem Slovanstvu! — Pa tudi menda ne manj, kakor una novica nas, bo veselila gosp. Terstenjaka ta novica, da sta že dva životopisa o Vrazu pod peresom. Saj je življenje in delavnost Vrazova taka bila, da zasluži, da se več razboritih rodoljubov za čast našega pesnika zedini in da se gorljivo pobrinejo, da bo ta životopis kolikor mogoče popoln in natančen. Jednega iz teh g. Terstenjaku menda dozda še neznanih životopisov spisuje gosp. Vladislav Vežić, znani književnik in vredni prijatelj Vrazov. Slišali smo iz verjetnih ust, da je Vraz temu svojemu vernemu prijatelju malo pred svojo smertjo dušo odperl in najtajnejše namere svoje in teženje svojega duha odkril, in po tem bi utegnil životopis g. Vežića, kar se tiče poslednje dōbe slavnega moža, naj popolnejši biti. Ker pa tudi vémo, da bo g. Terstenjakov životopis naj popolnejši, kar se tiče ne manj važne dōbe pervejšee našega pesnika, bo naše književstvo lepo obogatjeno z dvema životopisoma slavnega našinca, prevažnima v vsakem obziru *).

Druge pa resnice v poslednji dōbi Vrazovi bode odkrilo tretje delo te verste, ktero bo, ako Bog dá, pod čednim naslovom: „Čertice o Stanku Vrazu. Prinesek k obširnišem životopisu naj plemenitijega Jugoslavena“ berž ko bo moč za tisk pripravljeno in tiskaru izročeno **). Spisatelj, kateri se med posebne poštovatelje rajnega Vraza šteje, bo delce ob svojem času že sam oglašil. V njem pridejo take resnice na dan, katerih ne bo v Terstenjakovem, ne v Vežićevem životopisu.

Iz zlatnega Praga ***).

*) Slovenski narod prav izgovarja Šiva indiški Shiva. Dozdaj smo zmiraj pisali Živa, kar pa je bilo krivo. Bodemo se pri prepisu celega dela vsih takošnih pregreškov ogibali. Tudi bodemo skerbili, da bodo na sanskritske besede z latinskimi čerkami pisani naglaski se prav postavljali. Dozdaj to ni bilo povsod mogoče, ker rokopis hitro piše in hitro v tisk odposlaja smo večkrat pozabili jih povsod postaviti in besede poznamljati, kakor je treba, in tudi pri natisu se še marsikak pogrešek vrine. Naj se tedaj kritikarji ne spodtikajo in ne mislijo, da ti pogreški iz naše neumnosti izvirajo. Pisatelj.

*) Akoravno smo slišali omenjeno novico iz verjetnih ust, in jo tedaj imamo za gotovo stvar, se vé da bi nam posebno ljubo bilo, ako bi se pridni gosp. Vežić še posebno oglašil in povedal: ali bo skoraj važno delo dognal? in kdaj ga misli izdati?

**) Čisti dohodki tega početja so namenjeni za spominek Vrazov. Pisatelj.

***). V 14. listu „Novic“ v članku „o Vrazovi zapuščini“ beri na 3. str. tega lista v 2. stolpu od zgoraj namesto „izverstnejše prevode“ — „umotvore“ in ravno v tem članku v 17.